

«Συν πάσι τοις Αγίοις»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.](#)

Ο δρόμος όλων των Ορθοδόξων Χριστιανών, προκειμένου να γνωρίσουν τη γνησιότητα της διδασκαλίας της Ορθόδοξης Εκκλησίας για τον σκοπό της ανθρώπινης ζωής, αρχίζει φυσικά από τον Χριστό, την Παναγία και τους Αποστόλους, συνεχίζεται και περνάει, όμως, μέσα από την εν Χριστώ ζωή των Αγίων.

Οι Άγιοι της Ορθοδοξίας αποδέχτηκαν, ένθερμα, την εντολή και το θέλημα του Ιησού Χριστού, να γίνουν το Φως του κόσμου, παίρνοντας αυτό το Φως από τον ίδιο τον Χριστό και μεταλαμπαδεύοντάς το σε ολόκληρη την Οικουμένη.

Αποτελούν πρότυπα μίμησης για όλους του πιστούς, καθώς είναι εκείνοι, που έζησαν τη ζωή του Χριστού, ως δική τους ζωή, σύμφωνα με ό, τι διδάσκει ο Απ. Παύλος «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20), μια ζωή μακάρια, αληθινή και αθάνατη.

Διότι, όπως αναφέρει και ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, «πώς μπορεί να ονομασθεί ζωή, εκείνη, που είναι μολυσμένη από τον θάνατο και τελειώνει με τον θάνατο;

Όπως το μέλι, όταν αναμιχθεί με το δηλητήριο δεν είναι πλέον μέλι, διότι μεταβάλλεται όλο σε δηλητήριο, έτσι και η ζωή, που τελειώνει με τον θάνατο, δεν είναι πλέον ζωή».

Οι Άγιοι αποτελούν, για όλη την κτίση, μια βεβαίωση της εν Χριστώ αναστάσιμης αθανασίας, διότι, μέσω της αληθινής πίστεως στον Αναστημένο Χριστό, έζησαν και διακήρυξαν σε όλη την κτίση το πλέον αποφασιστικό ευαγγελικό μήνυμα για τον σκοπό της θεϊκής ανθρώπινης ύπαρξης, που είναι η μετάβασή της από τον θάνατο στη ζωή και στην αθανασία.

Η ζωή του Χριστού παρατείνεται και επαναλαμβάνεται, μέσω των Αγίων, σε όλους τους αιώνες και καθίσταται σύμβολο και πρότυπο για όλους τους πιστούς.

Ουσιαστικά, οι Άγιοι έζησαν στη ζωή τους, με πληρότητα, την πνευματική εμπειρία της θείας Ενανθρωπήσεως, όπου ο Μονογενής Υιός του αληθινού Θεού έγινε άνθρωπος για να αγιάσει, να απαθανατίσει και να αιωνιοποιήσει, με τη δική του Αγία Ζωή, την ανθρώπινη και επίγεια ζωή.

Ο Άγιος Γρηγόριος, ο Παλαμάς αναφέρει ότι «οι Άγιοι θα προκόβουν επ' άπειρον, γιατί ο πόθος τους δεν σταματά και η χάρη του Θεού τους ενδυναμώνει για μετοχή σε μεγαλύτερες Αποκαλύψεις».

Ο Ιησούς τους προσφέρει με αφθονία, όλα εκείνα τα χαρισματικά πνευματικά αγαθά, ώστε να προκόβουν επ' άπειρον προς τη θεοπτία, ως υιοί του μελλοντικού αιώνα.

Οι Άγιοι υπερβαίνουν τον εαυτό τους και φτάνουν σε μια ακατανόητη απλότητα κοινωνίας με τον Θεό».

Οι πιστοί άνθρωποι θαυμάζουν τους Αγίους και δοξάζουν τον Θεό, που τους έδωσε τόση δύναμη και χάρη, για να μπορούν να αγωνίζονται και να νικούν, αποστρεφόμενοι, εκουσίως και απολύτως, κάθε τι προσωρινό, ψεύτικο και ακάθαρμο.

Ο Θεός, όντως, αγαπά τους Αγίους Του, διότι είναι εκείνοι που πραγματοποιούν, στον υψηλότερο βαθμό, την ομολογία τους προς τον Θεό, μέσα από την αγία ζωή τους.

Επιπλέον, όμως, τους προσφέρει θείες ανταποδόσεις, διότι ο ίδιος έχει υποσχεθεί ότι θα ομολογήσει ενώπιον του Πατρός Του, υπέρ όλων όσων τον ομολογούν ενώπιον των ανθρώπων (Ματθ. 10, 32).

Και αυτή η ομολογία μετατρέπεται σε πνευματική ανταμοιβή, αφού τα λείψανά τους αναβλύζουν μύρα και προσφέρουν θεραπείες αγάπης στους ανθρώπους, χωρίς διακοπή μέσα στο χρόνο, αν και έχουν αναχωρήσει προ πολλού από αυτόν τον κόσμο, προς τις αιώνιες Μονές.

Όπως μαρτυρεί, μάλιστα, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, αν και οι Άγιοι αγωνίστηκαν με παρρησία και έδωσαν στη σύντομη γήϊνη ζωή τους, την ομολογία τους μπροστά σε άρχοντες και βασιλείς, μετά την αγιοκατάταξή τους και για πάντα, «βασιλείς και άρχοντες και όλοι οι πιστοί ανυμνούν και μεγαλύνουν, τιμούν και δοξάζουν και προσκυνούν τα λείψανα και τις εικόνες τους».

Ο αγιασμός αυτών που ευαρέστησαν τον Θεό, μας αποκαλύπτει ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός θέλει από τους ανθρώπους να αγωνίζονται και να αδιαφορούν για κάθε τι που μπαίνει εμπόδιο στην εκπλήρωση του αιώνιου σκοπού της ζωής και δεν ταιριάζει σε Χριστιανούς.

Με άλλα λόγια, οι πιστοί Χριστιανοί καλούνται να νεκρώνουν, με την αρετή τους, τα πονηρά πάθη και τις επιθυμίες, να σηκώνουν, με ταπείνωση και αγάπη, τον Σταυρό του Χριστού και να τον ακολουθούν.

Κάθε μέρα του χρόνου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη κάποιων από τους Αγίους της, την ημέρα των Αγίων Πάντων, όμως, τιμά όλους τους Αγίους της μαζί.

Ωφέλιμο είναι όμως να γνωρίζουν οι ορθόδοξοι Χριστιανοί ότι τιμούν τους Αγίους τους, όταν μιμούνται την Αγία ζωή τους, δηλαδή, όταν καθαρίζουν εαυτούς, από κάθε μολυσμό που απομακρύνει από την αγιότητα, καθώς μόνον η ψυχοσωματική κάθαρση ελευθερώνει από την πνευματική δουλεία και σκλαβιά.

Τιμώντας τους Αγίους οι πιστοί, με την αγία ζωή τους, γίνονται, όπως εκείνοι, δηλαδή, δοχεία του Αγίου Πνεύματος, δέκτες του θείου Φωτός της χάριτος του Θεού, της απερίγραπτης αγίας χαράς, που δέχονταν οι άγιες ψυχές τους και της ευφροσύνης της Θείας Μακαριότητας την οποία απολαμβάνουν.

Ο Φώτης Κόντογλου, έχοντας στον νου του τον τρόπο ζωής, με τον οποίον αξιώνονται οι πιστοί να γίνουν Άγιοι γράφει: «Ευχαριστήθηκα Εκείνον, που κάνει τέτοια μυστήρια στον άνθρωπο, που κάνει πλούσιους τους φτωχούς, χαρούμενους τους θλιμμένους και μεθά με το κρασί της τράπεζάς Του, όσους βάλανε την ελπίδα τους σε Κείνον. Αν δεν ήμουνα φτωχός, δεν θα μπορούσα να αξιωθώ τούτη την πονεμένη χαρά. Ολοένα, ανεβαίνουν στα μάτια μου δάκρυα για τον κόσμο, γιατί γυρεύει να βρει τη χαρά εκεί που δεν βρίσκεται. Όσοι είναι σκλάβοι στην καλοπέραση του κορμιού τους δεν έχουνε αληθινή χαρά, γιατί δεν έχουνε ειρήνη και για τούτο θέλουνε να βρίσκονται μέσα σε φουρτούνα και να ζαλίζονται, ώστε να θαρρούνε πως είναι ευτυχισμένοι. Η χαρά η αληθινή είναι μια θέρμη της διάνοιας και μια ελπίδα της καρδιάς, που τις αξιώνονται όσοι θέλουνε να μην τους ξέρουν οι άνθρωποι, για να τους ξέρει ο Θεός».

Όπως, μάλιστα, σημειώνει και ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, οι βίοι των Αγίων μας αποτελούν «τη μοναδική παιδαγωγική της Ορθοδοξίας. Διότι μέσα σ' αυτούς, κατά αναρίθμητους ευαγγελικούς τρόπους, τελείως δοκιμασμένους διά της μακράωνος εμπειρίας, έχει καταδειχθεί πώς διαπλάθεται και οικοδομείται το τέλειο ανθρώπινο πρόσωπο, ο τέλειος άνθρωπος και πώς αυξάνει 'εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού' (Εφεσ. 4, 13). Αυτό ακριβώς αποτελεί το παιδαγωγικό ιδεώδες του Ευαγγελίου, το μόνον άξιον παιδαγωγικό ιδεώδες ενός θεοειδούς όντος, όπως είναι ο άνθρωπος».

Δεν μπορεί, συνεπώς, να υπάρξει αληθινή πρόοδος των ανθρώπων, παρά μόνον, εάν είναι ριζωμένοι διά της εν Χριστώ αγάπης, μαζί με όλους τους Αγίους «συν πάσι τοις αγίοις» (Εφεσ. 3, 18).

<https://bit.ly/3Ou4EUc>